

[Henry Christensen.]

Det er vort håb, at der skal komme et godt resultat ud af det forsøg, der her sættes i gang.

De studerende afholdt for nogen tid siden en konference i København, og nogle af os havde lejlighed til at deltage i den. Det var mange gode synspunkter, der kom frem ved den lejlighed, hvor en række forhold blev særlig belyst, og jeg tror, at dette har haft betydning for de overvejelser, vi i udvalget har kunnet foretage siden hen.

Et af de områder, der blev draget frem, og som vi måske først ved den lejlighed for alvor blev gjort opmærksom på, var de kursusstuderendes forhold. Der er i forvejen i loven en støtteadgang for realisterne ved kursus, men det fremgik ganske klart af de oplysninger, vi fik, at for de kursusstuderende ved studenterkursus, som jo meget ofte er ældre end de almindelige gymnasiaster, er de økonomiske forhold af en sådan art, at det er nødvendigt og rigtigt, at der sker en drejning af administrationen af lovgivningen, således som der er peget på i betænkningen. Det er godt, at der er en rimelig åben adgang for de unge, der er gået ud af skolen på et eller andet tidspunkt og så alligevel noget senere når frem til erkendelse af, at det var en videre uddannelse, de havde lyst til, til at få denne uddannelse, og de økonomiske hjælpemuligheder må selvfølgelig være til rådighed til at dække de særlige behov, som denne gruppe unge har. Der er altså nået et resultat, og jeg takker undervisningsministeren for hans positive medvirken hertil.

Vi har endvidere diskuteret spørgsmålet om ungdommens uddannelsesfonds administration også i forhold til lovens § 1. Vi har fået forelagt oplysninger om de indtægtsgrænser for forældrenes indtægt, der her kommer ind i billedet. Det, som vel i særlig grad har vakt betænkelighed, er, at man i for stor udstrækning lagde de skattepligtige indkomster til grund som linealindkomster, man nogenlunde let kunne administrere ud fra. Det fremgår af oplysningerne, at admi-

nistrationen ikke blot har fundet sted efter en lineal, men alligevel tror jeg, det er rigtigt og betydningsfuldt, at vi i betænkningen i enighed understreger ønsket om, at der må finde en noget friere administration sted. Det må vel stadig være trangsspørgsmålet, der er det afgørende, og princippet er, at der skal ydes fornøden hjælp til de unge, der ikke ad anden vej har mulighed for at få det økonomiske grundlag for at gennemføre deres studium. Men forældrenes muligheder for at yde støtte afhænger ikke bare af den skattepligtige indkomst; de afhænger i høj grad også af en række andre faktorer, af forsørgerbyrde over for børn og eventuelt over for andre, af afdragsforpligtelser, de pågældende forældre har, og af en række andre forhold, der må tages i betragtning i større udstrækning, end det hidtil har været tilfældet. Vi bør nå til en endnu større frigørelse på dette område, end vi allerede nu er nået frem til. Jeg anser altså det, der her er sket, for at være et rimeligt skridt i den rigtige retning. Jeg anser det også for at være rimeligt, at man ikke lader det være så diskriminerende for de unge at have sparet op af erhvervsindtægt, som det måske har været hidtil; også det giver betænkningen udtryk for.

Men ellers er det særlige ved den lovreform, vi nu gennemfører, vel nok det, at ud over den ajourføring, der finder sted under hensyn til antallet af studerende og til prisudviklingen, finder der også en vis principiel ændring sted i forholdet mellem lån og legater. Og foruden at man nu — det må jeg vel have lov at tage som en imødekommelse over for de synspunkter, vi ofte har fremført under drøftelserne her — accepterer en lighed mellem lån og legater, tilføjes der yderligere en bestemmelse om, at der skal gives de studerende en vis øget adgang til eller en øget mulighed for at få lån i banker og sparekasser, idet staten så optræder som kautionist over for de pågældende pengeinstitutter. Dette er også et tilskud til hjælpemulighederne med henblik på, at sikre, at alle